

Despre organizațiile studențești și auto-organizarea studențească

Studentul G

16 martie 2013

Studentzii au probleme serioase în cadrul Universității. Se fac schimbări majore la nivel administrativ, Universitatea în sine devine din ce în ce mai puțin democratică, educația este comodificată (este doar o marfă), nu se dau burse, Facultatea te educă să devii marfă pentru/pe piața muncii, nu un om a cărui capacitate, dorințe și aptitudini sunt dezvoltate; banii merg în buzunarele unor persoane, în loc să meargă în educație, și așa mai departe. Probleme sunt multe. Și rezolvări ar fi. Dar nimeni nu vrea, le este frică sau nu are funcțiunea de a începe dezbateră aceasta, sau de a lua măsuri în privința unor posibile acțiuni.

Organizațiile studențești

Rolul organizațiilor și asociațiilor studențești este acela de a reprezenta și apăra studențimea. Dacă studenții resimt o problemă, aceste structuri au obligația, funcțional vorbind, de a face ceva în privința asta. Doară din cauza asta au și apărut. Bine bine, dar survine o problemă: acestea nu fac absolut nimica. Oare de ce?

Istoric vorbind, astfel de cadre organizaționale au jucat niște roluri foarte importante în diverse schimbări majore sociale și educaționale. Într-un fel sau altul, studenții aveau în posesie unele din modurile de producție (a schimbării sociale și educaționale). Cadrul era folosit spre a organiza acțiuni, a populariza problemele și posibilele rezolvări, de a solidariza și strânge masele solidare spre a acționa. Dar toate acestea s-au schimbat. Acestea creau presiune, iar termenii erau decizi de către studenți. Pentru că, precum în scrisoarea studenților timișoreni din 14 decembrie 1990, adresată muncitorilor: „A te ascunde în spatele unui paravan de revendicări mai mult sau mai puțin semnificative în acest moment de răscruce este a te adresa cu un zâmbet de umilință celui care te batjocorește. »

Actualmente am rămas doar cu impresia că acesta ar mai fi rolul organizațiilor și asociațiilor studențești. Au fost încadrate în niște termeni legali, care convin Statului, termeni care limitează, din start, paleta de posibilități a studenților. Așa că dacă nu mai putem să ne luptăm cu Statul, abordăm o altă tactică: facem să ne putem încadra în liniște și pace în termenii obligatorii ai Statului și a pieței muncii capitaliste. Rolul acestor cadre organizaționale studențești a trecut de la a face presiune pentru schimbare la a schimba studentul spre a nu mai exista necesitatea de presiune. (sau de a crea o pseudo-presiune; doar așa, de fațadă).

De la început, imaginea pe care o resimțim când auzim de organizații și asociații este unul ludic, unul jucăuș, plăcut, unde sunt oameni „faini”, petrecăreți, și frumoși. Așa că intrăm în acest cadru crezând că vom schimba ceva (un „ceva” relativ, totuși), dar tot ce se va schimba vom fi noi. Activitățile nu sunt diversificate, ci sunt cam aceleași: ne distrăm non-stop (într-o formă sau alta). Fie că mergem la un workshop pe drepturile celor care au terminat facultatea, privind ca viitori angajați și exploatați, sau la un training de a ne cunoaște mai bine și să facem cumva ca să ne încadrăm mai bine în piața muncii, totul se termină cu o bere și în fum de țigară. Acest fapt nu ar fi problematic dacă tema centrală nu ar fi încadrarea studentului în mecanismul pieței muncii, metamorfoza de la individ la un simplu pion. Dar în momentul în care se promovează ideea de a fi „deștept” pe piața muncii și distracție negândită, avem o problemă. Se crează un spectacol, iar organizațiile și asociațiile devin doar o marfă de consum: o altă formă de a ne petrece așa numitul timp liber. De ce să mai mergem în bar când putem râdem cu colegii, tovarășii din organizație? Plus, toți sunt niște oameni „faini”...

Și atunci care mai este rostul acestor cadre organizaționale? Acela de a fluidiza integrarea (pe care oricum o facilitează cu brio Universitatea ca și întreg) în „viitorul nostru”: piața muncii. Desigur, să nu vorbim despre finanțările pe care le primesc de la Universitate ca să facă aceasta. Cadrele au ajuns parte din sistem. Deci mă îndoiesc că vreodată vom vedea schimbări majore în cadrul Universității, care să fie benefice studenților. Bursele nu vor crește de la sine. Locurile în cămine nici atât. Nici taxele de școlarizare nu vor scădea. Calitatea informațiilor se va micșora, spre a limita posibilitatea de a te „răzvrăti” împotriva sistemului, nemuncind sau făcând lucruri care nu sunt benefice pieței, Statului și capitalismului, et cetera.

Auto-organizarea studențească

Așa că acum apare problema următoare: dacă nu mai există cadre care să lupte pentru drepturile noastre, a studenților, cine o va face? Păi, noi, desigur!

Dar cum? Prin a ne auto-organiza pe bază de afinitate. În fiecare zi ne întâlnim și vorbim cu oameni care au aceleași probleme ca și noi. Fie că sunt rude de ale noastre, colegi studenți, sau muncitori, cu toții avem aceleași probleme, doar că îmbrăcate în alte haine. Sunt lucruri care ne apasă pe umeri, ne fac să ne simțim stresați, și care ne obligă să muncim mai mult doar pentru a avea cele necesare. Dacă acuma, ca și studenți, spunem că nu avem probleme chiar așa de mari, uitându-ne la cei care deja lucrează, și văzând că au datorii la bancă, că lucrează peste norma zilnică, uităm ceva. Uităm că și noi vom fi obligați, la un moment dat, ca să lucrăm și vom fi în aceleași condiții ca și muncitorii de azi. Chiar dacă avem impresia că dacă vom termina o facultate și vom avea o diplomă, asta nu înseamnă că vom scăpa de probleme și că vom avea un loc de muncă sigur, bine plătit, care ne va permite să avem casă, mașină, și vacanțe. De aceea trebuie să ne unim forțele și să creăm grupuri care să presurizeze acele instituții care ne limitează posibilitățile și ne obligă la a ajunge să fim doar niște pionieri pe tabla de șah a capitalismului. Viața unui om valorează mai mult decât orice „sacrificiu” pe care ni-l cere Statul să-l facem, spre binele său propriu.

Auto-organizarea studențească ar însemna lipsa unei ierarhii pre-stabilite. Mulți spun că ierarhiile fluidizează în sine orice fel de proces. Dar este o problemă, deoarece un singur om, aflat în vârful ierarhic al unui grup, nu va ști niciodată adevăratele probleme ale celorlalți. Doar grupul va ști care-i sunt probleme.

Grupul va fi fondat pe baza problemelor, iar funcțiunea acestuia va fi de a le rezolva prin orice metodă posibilă (fie că petiții, proteste, greve, scrisori, boicotări, etc.) Astfel, posibilitatea de a rezolva ceva se va prelua din mâna unor cadre legale și acceptate de către Stat, și se va da în mâna tuturor celor care resimt problema sau solidarizează cu aceștia. Rezolvarea nu va veni din partea președintelui și vice-președintelui organizației, ci din partea a zeci și sute de studenți care se întâlnesc și poartă dezbateri privind asta. Doar studenții știu cum resimt lucrurile negative, și, spre a se găsi o rezolvare care să convină tuturor, trebuie să se găsi o linie comună; iar linia se găsește doar prin discuție – și nu prin deciziile celor din ierarhii cum că „asta e rezolvarea”.

Există nenumărate exemple în care studenții, și nu organizațiile care, teoretic ar trebui să-i reprezinte, au reușit să creeze un moment de presiune care a dus la soluționarea unor probleme. Au fost nenumărate ocupări ale facultății, momente în care studenții au preluat clădirea și au decis ce și cum se va face. Presiunea a fost direcționată atât către profesori (spre a se alătura grevei și a discuta la comun problemele – și profesorii au problemele lor, desigur) cât și către Stat. Și chiar dacă uneori ocupările nu au rezolvat ceva concret, s-au creat grupuri de studenți care au rămas activi și atenți la tot ceea ce se întâmplă în jurul lor; și, desigur, a rămas capacitatea de auto-organizare, posibilitatea de a reacționa instant la diferite legi sau schimbări majore. Pentru că lupta continuă este motorul schimbării. Împotrivirea, disobediința față de deciziile guvernamentale sau ale administrației Universității care pecetluiesc viitorul a o grămadă de oameni poate aduce schimbarea mult dorită. Pentru că în timp ce noi suntem asaltați zi de zi cu decizii și hotărâri inoportune, care ne fac viețile mai grele, cei care fac aceste decizii nu simt nici o schimbare în rău.

Este inutil să spunem că nu vom rezolva nimica dacă nu am încercat să facem ceva. A ne baza pe eșecuri anterioare, din trecut, este un lucru destul de irațional; asta din cauză că era un alt context social, economic, politic, etc. Contextele se schimbă, și tot ele crează posibilități. Iar contextul românesc începe să se finalizeze sub forma unei mari probleme de ordin social: așa numitul stat de drept și al bunăstării a decis că oamenii, pe care se presupune că îi reprezintă, nu mai merită diferite facilități, drepturi, posibilități. Motivația lor este una de ordin economic, prea-cunoscuta treabă conform căreia țara nu mai are bani. Iar dacă ei decid viitorul a milioane de oameni pe niște baze economice, atunci este momentul să acționăm! Viața unui om nu înseamnă a te naște, a fi educat, învățat, și apoi să muncești în condiții precare până la pensionare. Este momentul să începem să punem sub semnul întrebării multe acțiuni luate împotriva oamenilor, împotriva noastră. Și, în paralel, să găsim alternative, răspunsuri, rezolvări!

*

Doctoranzii de la Universitatea Babeş-Bolyai, din Cluj-Napoca, au decis că este momentul să protesteze (au făcut asta toată săptămâna și vor continua până se rezolvă problema). Nu și-au mai primit bursele POSDRU de 6 luni de zile, iar aceste burse erau singurul mod prin care puteau să se întrețină. Unii au fost obligați să ia un împrumut de la bancă, alții au apelat la părinții lor, care, la rândul lor, au probleme. Iar în tot acest timp, o mână de oameni încasează mii de euro pe lună de pe spatele doctoranzilor (și nu numai). Managerul de proiect, persoana care teoretic ar trebui să aibe grijă ca banii să ajungă la doctoranzi, stă bine mersi în biroul său, primindu-și banii la timp, având și o avere impresionantă de patru case, două terenuri și depozite de mii de euro. Aceste inegalități și nedreptăți nu trebuie permise să se reproducă!

Solidaritate doctoranzilor de la UBB, și tuturor studenților care au probleme din cauza sistemului actual corupt!

Biblioteca Anarhistă

Studentul G
Despre organizațiile studențești și auto-organizarea studențească
16 martie 2013

personală

ro.theanarchistlibrary.org